

A BETLEHEMI CSILLAG NYOMÁBAN

A 2020-as esztendő több szempontból emlékezetes marad számunkra, a világban lezajlott események hatására azonban sokan újra felfedezték a bennünket körülvevő természet csodáit. Ha pedig a földi környezet-re volt idő, talán arra is, hogy felnézzünk a csillagokra. Nagyon szép tiszta éjszakák voltak tavaly, de sajnos nem télen – pedig egy igazán ritkaságszámba menő jelenséget láttunk volna 2020. december 21-én.

Mielőtt kifejtem, hogy mi is történt a felhők mögött, fontos azt is megértenünk, hogy miért volt mindez különleges egy keresztény ember számára. Karácsony közeledtével egyre többször hallhatjuk, illetve olvashatjuk a Bibliában a betlehemi csillag által vezetett napkeleti bölcsek történetét: „Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idején, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, és ezt kérdezték: Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy imádjuk őt. Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet. Összehívott minden főpapot és a nép írástudóit, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak. Azok ezt mondták neki: A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: „Te pedig, Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legkisebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népem, Izráelt.”

Ekkor Heródes titokban hívatta a bölcseket, gondosan kikérdezte őket, hogy mikor jelent meg a csillag, majd elküldte őket Betlehembe, és ezt mondta: Menjete el, és kérdezősködjete a gyermek felől; mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és imádjam őt! Miután meghallgatták a királyt, elindultak, és íme, a csillag, amelyet láttak napkeleten, előttük ment mindaddig, amíg odaérve meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt. Amikor ezt látták, igen nagy volt az örömük. Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát. Mivel azonban kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.”

(Máté 2,1-12)

Máté evangéliuma szerint tehát egy „csillag” adta hírül a megváltó Jézus Krisztus születését. Az elmúlt évszázadokban számtalan kutatás született a Biblia, a történelem és a tudomány kapcsolódási pontjairól, így nem csoda, hogy a történészek és a csillagászok sokat foglalkoztak azzal, hogy vajon mit láthattak a napkeleti bölcsek. Több lehetséges magyarázatot is megvizsgáltak a tudósok. Egyesek szerint egy fényes üstökös tűnhetett fel Jézus Krisztus születésének időszakában. A források viszont hamar elbizonytalanítják a szakértőket, mivel az akkoriban

már aktív megfigyeléseket végző ázsiai csillagászok nem jegyezték fel üstökösöt.

Egy másik lehetőség volt egy szupernóva-robbanás. Ez egy viszonylag nagyobb csillag élete végén bekövetkező robbanás, ami a csillag eredeti fényességét meghökkenítő mértékben megnöveli, és ilyenkor a földi megfigyelő számára néhány hétig akár a Hold fényességével is vetekedhet az új csillag fénye. Az előbb említett ókori forrásokból úgy tűnik, hogy Kr. e. 134 és Kr. u. 173 között nem történt ilyen esemény. Egyébként a legutóbbi saját galaxisunkban történő robbanás 1604-ben következett be, a felfedezése Keplerhez köthető. Fényességét tekintve néhány hétig a legfényesebb csillagként ragyogott az éjszakai égbolton, de közel sem volt olyan fényes, mint a Hold, ezért a korabeli szakértőkön kívül senkinek nem tűnt fel.

A harmadik és minden bizonnyal a legvalószínűbb lehetőség egy bolygóegyüttállás. A történészek szerint nagy valószínűséggel kijelenthető, hogy Jézus Krisztus Kr. e. 7-ben született. Ez pedig teljes mértékben megegyezik a Jupiter és a Szaturnusz rendkívül szoros többszöri együttállásával (szabad szemmel már-már egybemosódhat a két fényes csillagnak látszó bolygó). Az ókori asztrológusok különösen nagy jelentőséget tulajdonítottak annak, hogy ez a ritka jelenség a Halak csillagképben volt megfigyelhető, ami értelmezésük szerint a születés szimbóluma is. Ezek alapján könnyen arra a megállapításra jutunk, hogy ez a titokzatos betlehemi csillag minden bizonnyal a Naprendszer két legnagyobb bolygójának látszólagos együttállása lehetett.

Bizonyára most már nem nehéz kitalálni, hogy mi történt tavaly. 2020. december 21-én olyan közel volt egymáshoz a két bolygó, amennyire közel 2080. március 15-ig nem lesznek.

A konjunkció értékét tovább növelte, hogy mindez egy ilyen történelmi esztendő karácsonyi időszakában következett be. Sajnos aznap egész Magyarország felett beborult az égbolt, sőt, napokkal előtte és utána is próbálkoztam Tápióbicskéről, de mindhiába. Végül 2020. december 26-án, a kora esti órákban sikerült megpillantani és lefényképezni az addigra már valamelyest távolabb került két gázóriást. A látvány csodálatos volt, feledtette az előző napok kudarcba fulladt próbálkozásait! Természetesen nem tagadom,

valamennyi hiányérzet maradt, de ezzel meg kell tanulni együtt élni, és a legnagyobb alázattal és türelemmel fordulni a természet felé.

Egy szó, mint száz, így ragyogott fel tavaly a „betlehemi csillag” Tápióbicske felett (is). Bár idén bolygóegyüttállás nem lesz, de ez szerencsére nem befolyásolja azt, hogy mennyire sikerül megélni ezt a csodálatos ünnepet. Ezúton kívánok áldott, békés karácsonyt minden kedves olvasónak!

Majzik Lionel

FEKETE ISTVÁN: RORÁTE

Olyanok ilyenkor a csillagok, mint az álmos gyerek szeme. Kicsit hunyorognak. És még nem tudják: sírásra vagy nevetésre nyílnak-e, avagy aludjanak tovább. Hát, csak pislognak.

Enyhe az idő, a szél csak a kerítések mellett lézeng, ámbár elég hűvösen. Az ablakok néhol nézik már a hajnalt, néhol nem, és a csizmák nem kopognak a gyalogjárón, inkább csak cuppognak.

Néhol egy halk szó, néhol az se. Néhol csak árnyak járnak. Néhol kis lámpások imbolyognak és mutatják, hova kell lépni. Ámbár hiszen sár van mindennütt.

Az ég még sötét. A tegnap gondja, mintha még aludna, a mai még nem ébredt fel. S a falu csak tiszta önmagát viszi a hajnali misére.

Ajtó nem csattanik, kiáltás nincs.

A külső mozgás bekúszik a templomba s megnyugszik. Suttog egy kicsit, vár, s amikor már a gyertyák lángja is meggyúlik a várakozástól, felkiált az időtlen vágy: „Harmatozzatok égi Magasok”

Mise végére egészen bemelegedett a templom, szinte otthonos lett. Legalább is így érezte ezt Baka Máté az alszgeből, de így érezte ezt Hosszú Illés is ugyanonnan. Ámbár, ha tudták volna, hogy most egy véleményen vannak, aligha érezték volna, nagy harag volt ugyanis a két öreg között. Kitartó, régi harag. Formája sem volt már, nem is emlékeztek, ló volt-e az oka vagy asszony, mindenesetre ragaszkodtak hozzá, mint beteg szilva a fához.

És most bóbiskolva várják, hogy kiürüljön a templom. Az ajtóban még mozgás, hát csak ülnek tovább, sőt Illés a lábát is kinyújtja, mert úgy kényelmesebb. Illés nem szereti a tolongást. De egyébként is ráér. Félszemmel odapislant Mátéra, hogy alszik-e már, mozdul-e már, de Máté nem mozdul. Amilyen kutya, konok ember volt világéletében, azt várja - gondolja Illés - hogy én menjek előbb. De abból nem eszel! Pedig már a gyertyát is eloltotta a dékán. Azaz a harangozó, szóval a sekrestyés. Azután: csend.

Illés gondol erre, gondol arra, állát behúzza a meleg nyakravalóba és a szeme szép lassan lecsukódik.

- Nem! - ijed meg. - ezt igazán nem szabad - s Máté-

ra néz, aki úgy látszik elaludt.

Hö-hö-hö. Ez hát a híres? - mosolyodik el magában. Pedig három évvel fiatalabb. Nem nagy idő, az igaz, de mégis csak fiatalabb. Aztán meg, milyen sárgák a fülei. Na, akár a halotté.

Uram Isten! Csak nem lett vele valami?

Harag ide, harag oda - a rothadt szilva is lepottyanik egyszer a fáról - csendben odamegy Mátéhoz, és kicsit borzongva megérinti a vállát.

- Hallod-e, te! Máté!

Máté felhorkan:

- Hö?! Mi? - és néz Illésre, mint a csodára.

- Te vagy az, Illés?

- Én hát. Hát mondok megnézlek, mert olyanformán ültél, hogy ...

És nézi egymást a két öreg.

A templomban meleg csend, a kőszentek elmosolyodnak.

- Kicsit megszedültem - hazudja Máté. De áhítattal. Mert tele van a szíve. Szereti most Illést így közel látni. Már elmúlt.

- Há no! Hál Istennek, akko menjünk.

És egymás mellett kicsoszognak a templomból.

Mi volt ez, Szentatyám? - néz fel egy pufók kis angyal Szent Péterre, ahogy az ajtó becsukódott. Olyan meleg lett a szívem egyszerre.

Két ember kibékült - mondja a főszent. És melegen sóhajt.

- Hhaj! Csoda! - suttogja a kis angyal.

- Hát bizony. A mai világban ...

- És most mit csinálnak?

- Nézz utánuk, fiam.

A két öreg közben Illés háza elé ér. Az utca üres, a kémények lágy selymet füstölnek a reggelnek, s a kertekben puhán békét álmodnak a fák.

- Gyere be, Máté, rég voltál nálunk - mondja Illés. Lángost sütött a lányom...

A kis angyal kérdőn néz a főszentre:

- Mi az a „lángos”, Szentatyám?

A toronyban ekkor hetet ütött az óra. S e földi hangtól megmerevedtek újra a szobrok, de a mosolygás mintha ott maradt volna az arcukon